

нецъ по китка цвѣте съ стрѣкъ босилекъ и добави:

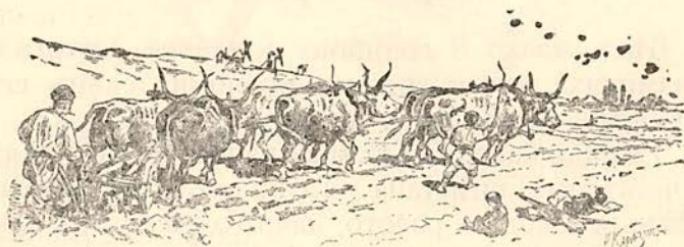
— Да даде Господъ: червена пшеница, класове тежки, зрѣнца катъ дрѣнки...

— Дай Боже, — рече баща ми, прѣкръсти се, хвана юларитѣ на воловетѣ и тръгнахме.

Изъ пжтя застигнахме много орачи всички празнично облечени съ цвѣти и босилекъ накичени, радостни и засмѣни.

Слънцето ни огрѣ на нивата. Земята, като че ли, се запали и задимѣ... Бѣла, свѣтла пѣра като бѣлъ вуалъ се понесе надъ полето. Майката земя, като вълшебна царица, намѣтна този вълшебенъ вуалъ и се засмѣ... А усмивката ѝ бѣ свѣтла, огнена, защото главата на тая омайна царица бѣ величественото огнено кѣлбо — слънцето...

Татко напълни дисагитѣ съ жито, дигна ги на рамо, прѣкръсти се и започна да пръска житото — да сѣе лѣхата. Впрѣгна слѣдъ това во-

ловетѣ у ралото, подкара ги, азъ ги пъведохъ за юларитѣ и заслагаха се празда до бразда...

Погледнахъ полето, а то бѣ оживѣло. На всѣка нива, черна угарѣ, се бѣлѣха волове и